

UN SUVENIR

Nu, nu se uită lesne, când, din copilărie

Cine-va iubește precum te-am iubit eu;

Și blestem pe aceia care, prin viclenie,

Mi-au amărât viața și tot amorul meu.

Mânia mea din urmă, mândria'mi cea silită,

Când ai ști acuma cu ce preț le plătesc,

Și cât, sub față'mi rece, 'mi e inima zdrobită,

Tu te-ai mira poate că pociu să mă trăesc.

Ași geme la picioare'ti, 'mi ași arăta căirea!

Dar, ca să fiu vrednic în veci d'amorul tei,

Ănec durerea'n mine, măcar că'mi văz peirea

În pana ascunsă ci'o roadă un verme rău.

Și arburile, 'ntocmai, ce focul mistuește

Și ai suge sucul cu 'ncetul și p'ascuns, —

Când rădăcina'i arsă, când fruză'i gălbinește,

Când cenușa'i svoară, când focul l'a pătruns —

Măi stă tot mândru încă și capul nu ași pleacă:

Stă cu brațe 'ntinse zefiri înfruntând;

Privește însă vântul ce acuma o să treacă,

Ș'o s'auzi un trosnet și focu'i viforând.